

ningsmyndighed eller kommunalbestyrelsen forhandler og indgår aftaler med ejerne samt evt. gennemfører den forudsatte pleje/drift af arealerne. I de tilfælde, hvor ejerne selv forestår arbejdet, har den aftalende myndighed en vejledende og opfølgende (kontrollerende) funktion.

Aftaler om naturbevaring, -pleje og -genopretning vil blive tidsbegrænsede, maksimalt 10 års løbetid, og de forudsættes for Miljøministeriets regning tinglyst på ejendommene.

Når aftaleperioden udløber, må det søges sikret, at arealerne ikke falder tilbage til en uønsket tilstand. Dette kan ske ved indgåelse af et nyt kontraktforhold. Hvis ejeren imidlertid ikke ønsker dette, vil det ofte være ønskeligt at erhverve arealet. Det vil derfor i en række tilfælde være hensigtsmæssigt, at der ved indgåelse af den første aftale også aftales en forkøbsret for staten til de pågældende arealer til en pris, som falder inden for Statsskattedirektoratets værdiskøn på handelstidspunktet.

Som nævnt har det været afgørende for en ejendoms erhvervelse i medfør af lov 230, at den skulle have hovedsagelig regional betydning for friluftslivet, og at den skulle være i overensstemmelse med den gældende planlægning for området. Disse kriterier vil fortsat være gældende for erhvervelser.

Opkøbspolitikken vil blive koordineret med landbrugsministeriets opkøb i medfør af udlånsloven.

For naturgenopretnings- og plejeprojekter er situationen en anden. Også mindre projekter af mere lokal karakter kan have stor betydning for miljøet og for det bynære friluftsliv. Sådanne projekter vil oftest skulle forestås af den pågældende kommune eller regionale myndighed eller en organisation med lokal repræsentation. I sådanne tilfælde bør det overvejes, om det statslige tilskud i medfør af loven bør være 100 pct. af omkostningerne, eller om den lokale kontrahent bør afholde en del af udgifterne.

§ 2, stk. 2, giver miljøministeren hjemmel til at afhænde fast ejendom. Der vil typisk være tale om at afhænde de dele af en ejendom – f.eks. landbrugsarealer – som er erhvervet i forbindelse med en samlet handel, men som ikke er nødvendige til opfyldelse af lovens formål. Salget vil ske i overensstemmelse med proceduren foreskrevet i landbrugsloven, og med jordlovmyndighedernes medvirken. Salg af andre arealtypen vil ske under forudsætning af, at der ikke derved sker en tilsidesættelse af de hensyn, som loven tilsigter at varetage, jf. afsnit 7 ovenfor.

§ 2, stk. 3, bestemmer, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler for brugen af lovens virkemidler, nævnt i stk. 1.

Til § 3

Som hidtil forudsættes det (jfr. § 3, stk. 1), at fi-

nansministeren for de lån, der ydes, fastsætter de »tekniske« vilkår, dvs. bestemmer forrentning og løbetid.

Stk. 2. bestemmer, at indtægter, der fremkommer ved salg af (dele af) erhvervede ejendomme, også tillægges årets bevilling.

Med henblik på varetage af de hensyn, der rummes i de tidligere fremsatte forslag om dannelse af en natur- eller friluftsfond, bestemmes det i stk. 3, at ministeren kan modtage gaver, som kan anvendes til lovens formål. Herved sker der i øvrigt en forenkling i forhold til i dag, hvor miljøministeren skal opnå Finansudvalgets tilslutning til modtagelse af sådanne gaver.

Til §§ 4, 5 og 6

Forkøbsretsinstituttet (§ 4) er kendt fra lov 230. I lovforslaget er der sket en udvidelse, derved at der også hjemles mulighed for umiddelbart at pålægge forkøbsret på (og i medfør af § 7 eksproprierte) landbrugsejendomme. Som hidtil forudsættes landbrugsjord frasolgt efter reglerne i landbrugsloven, i de tilfælde hvor sådanne arealer har måttet erhverves som led i en samlet handel, men hvor jorderne ikke er nødvendige til realiseringen af et projekt inden for lovens formål.

Endvidere er kravet i lov 230's § 4, stk. 3, om »en iværksat planlægning« som grundlag for pålæggelse af »forkøbsret iøvrigt« frafaldet. Dette skyldes, at arten af de ejendomme/arealer, der ønskes erhvervet, er så varierende, at der ikke kan stilles entydige krav til den bagvedliggende planlægning. I nogle tilfælde, f.eks. ved skovtilplantning, er der tale om, at de vil være medtaget i regionplanlægningen. I andre tilfælde, f.eks. ved etablering af et støttepunkt for friluftslivet, kan erhvervelsen være baseret på en lokalplan. I atter andre tilfælde, bl.a. i forbindelse med realiseringen af naturgenopretningsprojekter, kan der – jf. marginaljordsreddegørelsen og bemærkningerne ovenfor – ikke siges noget entydigt om det planlægningsgrundlag, som måtte være nødvendigt og tilstrækkeligt for pålæggelse af forkøbsret.

Det må dog forudsættes, at hvor der pålægges forkøbsret med henblik på større opkøb eller opkøb af flere ejendomme til bestemte formål, skal dette ske i overensstemmelse med den gældende planlægning for området.

I lovforslaget er lov 230's krav i forbindelse med »pålæggelse af forkøbsret iøvrigt« om en ejendoms/et areals »særlige egnethed« derimod udvidet til at gælde pålæggelse af forkøbsret generelt.

§ 6 angiver med henvisning til bestemmelse herom i udlånsloven den procedure, der skal følges, når en ejendom med pålagt forkøbsret agtes handlet.